



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ammoni. 351.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τὸν δὲ ποιμένα τέττε ἀειβάλλοντες
κακοῖς· οὐκ ἐξ ἀγάπης ἀεὶ πρὸς θεὸν
γέρονεν ὑμῶν ἢ τῆς δάρον πρὸς φο-
ρᾶ· ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀγάπης, ἐν εὐχῇ ἐχού-
σης ἄποχὴν τῆ μαθοῦ αὐτῆς.

Τῷ αὐτῷ. τμήθ.

Εἰ ἀληθῶς βούληθε θεῷ δωροφορεῖν, τὸν
μεσίτην τῆς δάρον μὴ ἀτίμαζε,
οὗ τῆς χειρὸς ἀφαιρήσεις κεχρησάμε-
νος φιλαληθῶς ἡξίωσεν. ἱερεὺς γὰρ
εἰ καὶ βίῳ πνὶ βλάψωμαι, ὡς φατέ, κε-
κλιδῶμαι, αὐτὸς μὲν ὑπέξει εὐθύνας,
ἄγγελος δὲ κυρίως παντοκράτορός ἐστι,
τῆ τε τῆς θείας τελετῆς μυσταγωγία,
καὶ τῆ πρὸς σωτηρίαν πολλῶν ἀφαι-
ροῖα.

Λαμπετίῳ. τν.

Εἰ μὴ ἀέγνων τῆς ἀχρημιῶν τὸν
ὄπτιν ἀφαιρῶμενον, καὶ τὰ μὲν πε-
ρὶ τὰ δὲ Σποθικῆ τηρούμενα, ἔδ' ἔ-
πος εἶχες ἄποχῆσαι τὴν ἀγνοίαν,
πάντων τῆς καλλίστων ἐχούσης γνῶ-
σιν τῆς φύσεως. ἀ γὰρ παθεῖν ἔβου-
λόμεθα, ταῦτα καὶ μὴ ποιεῖν διδα-
σόμεθα, εἰ δὲ καὶ ἐνδὸν ἑαυτῆς τῆς
χρηστῶν τὴν εἰδησιν ἐχούμεν, καὶ τῷ
θεῷ νόμῳ ταῦτι σαφῶς παιδευό-
μεθα, τί τῆς ἡδονῆς ῥιπίζη
πνοῆς ἀχρημιῶν δίκην πρὸς αὐτὸς ἐ-
χει τελευτῶν τὸ ἀβέβαιον, ἢ κατὰ τὸν
ἢ εἰς τέλος ἀκρίβητον.

Αμμωνί. τνα.

Τί σοι καὶ τῷ γένει τῷ θηροτρόπῳ;
τί σοι καὶ τῷ ἔθρει τῷ ἀλλοφύλῳ;
τί τοῖς δυσμετέσι συμφύρῃ; τί τοῖς
κατὰ πάθος συγκόπῃ; τί τοῖς γι-
γαντείοις συγκόπῃ; καὶ ἑαυτῶν
ἐξοπλιζέμεν; τί τῶν οἰνοδυναστῶν ἐρεθί-
ζεις; τί τῶν λελυτηκῶν κυνῶν ἀ-
ρχαίων, ὧν τὰ δῆγματ' ἀνάπατος; τί
τοῖς λοιδοροῖς γλώττας ὠξυθύνεις;

exornatis, huius autem pastorem calami-
tatibus afficitis. Quapropter non charita-
te erga Deum ducti huiusmodi munera
obtulistis: verum inanis glorię studio, mer-
cedem suam hinc recipientis.

Eidem. 349.

Si munus Deo verè offerre cupis, mune-
ris sequestrum ne aspernare: cuius admi-
nistris manibus vti Deus pro sua benigni-
tate minimè dedignatus est. Sacerdos e-
nim, etiam si inertis atque ignavæ vitæ, vt
asseritis, maculis cõtaminatus est, ipse qui-
dem pœnas luet, interim tamen Angelus
Domini omnipotentis est: tum quia diui-
ni sacrificij munere perfungitur, tum quia
multorum salutem operam nauat.

Lampetio. 350.

Si parabolam illam non legisti, in qua
triticum à paleis distinguitur, atque illæ
igni, hoc autem apothecæ seruatur, ne sic
quidem tamen causam tuam ignoratione
tueri potes: quippe cùm præclarissimarum
omnium rerum cognitionem natura ha-
beat. Nam quæ perpeti nolumus, eadem
ne quidem facere docemur. Quid si &
virtutum cognitionem in animis nostris
institam habemus, & eam ex diuina lege
perspicuè discimus, ecquid tu volupratis
ventis iactaris, palearum instar ad eas pro-
iectus? Vide igitur, inconstantiam igne
terminari, vel purgante atque expiante, vel
ad extremum vsque inflammante.

Ammoni. 351.

Quid tibi cum genere belluinis mori-
bus prædito? Quid tibi cum barbara na-
tione? Quid te cum ignobilibus commi-
sces? Quid cum Cappadocibus collideris?
Quid Gigantij congigantes aduersus te-
ipsum armas? Quid eos, qui bibendo plu-
rimū possunt, extimulas? Quid rabie per-
citos canes, quorum pestiferi morsus sunt,

L ij

exasperas? Quid maledicas linguas exaucis? Quid tuam ipsius existimationem commaculas, cum illis te conferens, quibus nec ut mancipiis quisquam mente præditus uti velit.

Eidem. 352.

Indigni quidem sunt, ut ais, veterum sanctorum patrum virtute Cappadocum, qui nunc ubique decantantur, mores. Ac propterea illos ex his ortum traxisse minimè existimas. Ego verò sanctos illos viros è Cappadocia extitisse assentior. Atque hoc potissimum istorum improbitatis argumentum est. Nam si illi ex istis minimè effulsissent, malè feriatæ natio generalem improbitatem, tanquam à natura sibi insitam, suis vitiiis prætexere potuisset, ac rerum omnium parentem & effectorem vitij auctorem fortasse constituisset. Cum autem in viris illis natura emicuerit, in his perspicuè animi propensio ac voluntas agnoscitur.

Symphoro. 353.

Hæc verba, Non potest Filius à seipso facere quicquam, nisi quod viderit Patrem facientem, haudquam imbecillitatis significationem dant, verum illud indicant, fieri non posse, ut alia Patris, alia Filij voluntas sit. Quod si, quæ Pater efficit, Filius cernit, profectò cum Pater ex consilio ac deliberatione faciat, ipsa quoque Patris consilia Filius videt: quandoquidem Dei effectio, ipsa voluntas atque consilium sit. Quod si consilium ineuntem cernit, atque consilij particeps est, naturæ quoque proculdubio particeps sit necesse est. Ex quo sequitur, ut Patris & Filij, quemadmodum vna voluntas, ita etiam vna natura sit.

Sereno. 354.

Vir prudentissime, cum diuina lege, quæ inimicos amare præcipit, haudquaquam illud pugnat, quod ab Apostolo aduersus Magum actum est. Quoniam enim ille

ἢ τὰς ἑαυτῶν χειρῶν ἐπορήσεις ἐκείνοις συγκρινόμενος, οἷς καὶ ἀδραπίδδεις τις χεῖρα δαμῆν νενεχῆς οὐκ ἔληται.

Τῷ αὐτῷ. τιβ.

Ἀνάξια μὲν, ὡς ἔφησ, τῶν πάλαι ἁγίων πατέρων τὰ ἦθη τῶν νῦν ἀδιδόμενων πατρῶν καππαδοκῶν, καὶ οὐκ ἐν τῶντων ἐκείνης γεγενῆσθαι νομίσεις ἀλλ' ἐγὼ καππαδοκῆς τὸς ἁγίους ἐκείνης σίμφημι γεγενῆσθαι καὶ τὸ το μάλιστα γνώρισμα τῆς τούτων τυγχάνει χαροφροσύνης· εἰ γὰρ μὴ ἐκ τούτων ἐκείνοι ἐξέλαμψαν, εἴχον ἄπλο-^{κῆν} γίαν τὸ χαλκόχολον ἔθνος τῶν γενικῶν πονηρίαν, ὡς ἔμφυτον. καὶ αἴτιον αὐτῆς κακίας τὸ διμυθρὸν ἐποίησατο ἀλλ' ἐν ἐκείνοις τοῖς θεοφόροις ἀδράσι λαμβάσθης τῆς φύσεως, ἐν τῶ τοῖς τριῶν τὰ τῆς γνάμης γινώσκεται.

Συμφόρω. τινγ.

Τὸ, ἔδιδάται ὁ υἱὸς ποιεῖν ἀφ' ἑαυτῶ ἐδὲν ἐὰν μὴ πᾶσι τὸν πατέρα πῶσι ἴσῃτα, οὐκ ἀδυνατείας σημεῖον, ἀλλὰ τὸ μὴ εἰδὲ γενοῦν ἄλλην πατρὸς ἢ ἑτέραν υἱοῦ εἶναι τῶν βούλησιν. εἰ δὲ εἰ ποιεῖ ὁ πατήρ, ὅρα ὁ υἱὸς, ποιεῖ δὲ ὁ πατήρ βουλεύόμενος, βλέπει ἄρα ὁ υἱὸς, καὶ αὐτὰ τοῦ πατρὸς τὰ βουλεύματα. ἔπειδὴ ποιήσῃ θεοῦ αὐτῆ ὅστις ἢ βούλησις. εἰ δὲ βλέπει βουλεύόμενος, καὶ κοινωνεῖ τῆς βουλήσεως, δηλονότι καὶ φύσεως. μία ἄρα οὐσία πατρὸς καὶ υἱοῦ, ὡς περ ἡ ἐλπίσις.

Σερίνω. τινδ.

Οὐκ ὅστις ἐναντίον τῶ θεῷ νόμῳ, ἐμφορέατε, τῶ ἀγαπᾶν τοὺς ἐχθροὺς ὡς ἀγγέλλοντι, τὸ παρὰ τῶ ἀποστόλου εἰς τὸν Μάρκον γενόμενον. ἀλλ' ἔπει-